

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 92/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 14/2012 a jeho uznesením z 30. júla 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 329/2014 a jeho uznesením z 26. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 14/2012 a jeho

uznesením z 30. júla 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 329/2014 a jeho uznesením z 26. augusta 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v úvode sťažnosti uvádza, že podáva túto sťažnosť najmä z dôvodu, že v dedičskom konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 5 D 219/2007 mu „bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože... sa nemohol ako jeden z dedičov zúčastniť pojednávania v dedičskej veci na notárskom úrade v [REDAKOVANÉ] dňa 7. 12. 2007, pričom... svoju neúčast' ospravedlnil z dôvodu práceneschopnosti... pričom na konvalidáciu nezákonného postupu... bol predvolaný dňa 24. 1. 2008 na notársky úrad v [REDAKOVANÉ], kde m(u) bol predložený vopred nachystaný papier, v zmysle ktorého... mal prebrať celé dedičstvo. ... Následne... tento postup namietal, pričom predseda súdu [REDAKOVANÉ] vymenil akurát dozorujúcu vyššiu súdnu úradníčku [REDAKOVANÉ] za dozorujúcu sudkyňu [REDAKOVANÉ]. ... Počas celého konania... žiadal, aby bol dom súp. č. [REDAKOVANÉ] v k. ú. [REDAKOVANÉ] v dedičskom konaní ocenený. To sa však v priebehu celého dedičského konania nestalo a vlastne cenu domu určili dohodou iba spoludedičia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Stalo sa tak na druhom notárskom pojednávaní, ktorého... sa nezúčastnil.“

S poukazom na uvedené je sťažovateľ toho názoru, že „sa dedičského konania riadne nezúčastnil aj napriek ospravedlneniu a že v rámci tohto... sa nemohol riadne vyjadriť ku všetkým dôkazom...“.

Z príloh priložených ku sťažnosti vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Čadca sp. zn. 5 D 219/2007 zo 17. marca 2011, ktorým tento rozhodol tak, že určil všeobecnú cenu majetku poručiťky [REDAKOVANÉ] sumou 17 337,89 €. Nadobudnutie dedičstva pozostávajúceho z rodinného domu súp. č. [REDAKOVANÉ], na parc. [REDAKOVANÉ], zapísané na LV č. [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ], ako aj ďalšie nehnuteľnosti potvrdil tak, že ich nadobudol sťažovateľ. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dovolanie. Keďže dovolanie sťažovateľa nebolo podľa názoru najvyššieho súdu

a podľa § 239 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) procesné prípustné a iné vady konania v zmysle § 237 OSP neboli dovolacím súdom zistené, najvyšší súd jeho dovolanie v súlade s § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 OSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že sťažnosť podáva v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov, „pretože... právny zástupca obdržal uznesenie NS SR č. 4Cdo/329/2014 zo dňa 26. 8. 2015 už dňa 19. 10. 2015, avšak bol práceneschopný a preto mi toto uznesenie NS SR doručil až po skončení svojej PN dňa 11. 12. 2015. Ja som po doručení uznesenia zo strany právneho zástupcu preštudoval toto uznesenie NS SR, pričom som zistil, že NS SR sa riadne nevenoval mojim dovolacím dôvodom, ale rozhodol iba na základe procesných predpisov o tom, že moje dovolanie je neprípustné.

Ihneď po tom, ako som sa rozhodol podať ústavnú sťažnosť, túto podávam a žiadam o odpustenie zmeškania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, pretože sa tak stalo z objektívnych dôvodov - PN môjho právneho zástupcu.“

Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [redacted]... na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5CoD/14/2012 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo/329/2014 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie KS Žilina . 5CoD/14/2012-181 zo dňa 30. 7. 2012 a uznesenie NS SR č. 4Cdo/329/2014 zo dňa 26. 8. 2015 ako protiústavné.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [redacted]... finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- € ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.

Porušovatelia sú povinní zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 €... na účet právneho zástupcu JUDr. Ladislava Ščuryho...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

V prerokovanej veci bolo sťažovateľovo dovolanie proti uzneseniu krajského súdu odmietnuté uznesením, ktoré bolo riadne doručené a nadobudlo právoplatnosť 20. októbra 2015. Pri akceptácii uvedených názorov ústavného súdu to znamená, že dvojmesačná lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde uplynula 20. decembra 2015 (§ 57 ods. 2 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde). Sťažnosť podaná 18. januára 2016 je podaná zjavne po uplynutí uvedenej lehoty, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas ani vo vzťahu k rozsudku krajského súdu, ani vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu.

Ústavný súd len dodáva, že uznesenie dovolacieho súdu bolo v súlade s procesnými predpismi doručené len zvolenému advokátovi sťažovateľa a len tento dátum doručenia je rozhodujúci, čo jasne vyplýva z § 31 ods. 1 a § 49 ods. 1 OSP. To, kedy sťažovateľ fyzicky prevzal uznesenie dovolacieho súdu od svojho advokáta, nemá na účinky doručenia, právoplatnosť uznesenia a počítania dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu žiaden vplyv (porov. v tomto zmysle napr. II. ÚS 298/2010, II. ÚS 251/2014).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich práv označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu bola podaná až po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty

v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od kvalifikovanej právnej skutočnosti, ktorou je nadobudnutie právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd na základe uvedeného sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene aj napriek tomu, že sťažovateľ požiadal o odpustenie zmeškanej lehoty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016